“Vull bussejar, no surfejar per la superfície de les coses”

Jorge Drexler ofereix avui a l’Auditori de Girona, dins de Temporada Alta, el primer concert de presentació a la península de ‘Salvavidas de hielo’ No queden entrades

Jorge Drexler Foto: LUC MARCANO.

En els crèdits del seu nou disc, Salvavidas de hielo (Warner), Jorge Drexler [http://www.jorgedrexler.com] escriu: “Tot el que sona en aquest disc està fet a partir de dues eines: la guitarra i la veu.” I detalla que hi ha una petita excepció, a més de “sons humans” com els xiulets i les palmes: un canari, que se suma a les veus convidades de les mexicanes Julieta Venegas i Natalia Lafourcade i la xilena Mon Laferte, en aquest disc gravat entre Mèxic i Madrid.

Un any després que el cantautor uruguaià es presentés tot sol a la sala gran de l’Auditori de Girona, dins d’una gira titulada justament Guitarra y vos, Drexler torna avui al mateix escenari, un cop més dins de Temporada Alta [http://www.temporada-alta.net] –i amb les entrades exhaurides–, i aquesta vegada ho fa acompanyat per quatre músics, per oferir la primera presentació a la península de Salvavidas de hielo, un disc en què aposta per “l’austeritat i l’economia de mitjans, en aquesta època de sobreabundància”. L’home que va escriure Todo se transforma hi afegeix: “En aquest disc buscava una pluralitat d’elements més aviat implosiva, cap a dins, fractal. El disc anterior, Bailar en la cueva (2014), era tot el contrari: un disc més expansiu i exòtic, farcit de ritmes llatinoamericans i de tot tipus de percussions. A Salvavidas de hielo he buscat més dins del meu propi àmbit, de les possibilitats de la guitarra, perquè després de 45 anys tocant-la ja és com una extensió de mi mateix i m’hi sento molt identificat. Tot i que de vegades no utilitzem les guitarres de manera tradicional, sinó com a percussions, això fa que tot el disc tingui una unanimitat sonora, perquè no hi ha els aguts dels plats de la bateria, sinó les freqüències mitjanes de la fusta de les guitarres.”

Avui fa exactament 15 anys que l’autor de De amor y de casualidad va fer el seu debut a Girona, el 28 d’octubre del 2002, a l’escenari de la Copa, amb els cellerencs Petit Fours. El d’avui serà el seu sisè concert a la ciutat i el quart a l’Auditori, on va cantar per primer cop el 2007, dins la primera temporada estable de l’equipament gironí, on va tornar el 2010 i el 2016. Drexler remarca que sempre ha tingut molta sintonia amb el públic català –també bona part del seu equip ho és, inclosos el tècnic de so banyolí Panxii Badii i Carles Campi Campón com a productor i músic– i que té moltes ganes de veure en persona el que està passant a Catalunya.

Identitat i comunicació

Entre les onze cançons de Salvavidas de hielo apareixen temes recurrents en l’obra de Drexler com ara la identitat (Movimiento) i la comunicació: “No m’interessa la novetat temàtica, sinó l’aprofundiment en determinades qüestions. Vivim en una època en què el paradigma de la realitat és surfejar per la xarxa i per la superfície de les coses, i jo ara necessito bussejar en determinats temes. En tot cas, els discos no els acabo d’entendre fins al final, quan els miro pel retrovisor: la composició no és una experiència conscient, no hi ha cap

intenció prèvia de tractar uns temes determinats. Però totes les cançons del disc estan creades entre el juliol del 2016 i el juliol del 2017, així que reflecteixen els meus interessos i preocupacions d'aquell període, també de manera inconscient." A més, un mateix tema com ara la comunicació pot donar lloc a dues cançons que es contradiuen entre elles: Telefonía sembla una lloança, amb un punt d'ironia, de la nostra actual vida en xarxa, i a continuació Silencio reclama el contrari: que s'aturi "el bombardeig de comunicació". També hi ha molt de gel en la cançó que dona títol al disc, a Estalactitas i Despedir a los glaciares: "Ja m'ho havien dit i no sé per què. L'atzar no és gens aliè a un disc. També hi surt més d'un cop la paraula polen, suposo que per la transmissió d'informació genètica", diu Drexler, que reconeix la influència del llibre Sàpiens (Una breu història de la humanitat) de Yuval Harari. Un tema a part és l'homenatge a Joaquín Sabina de Pongamos que hablo de Martínez, que recorda la nit crucial del 10 de desembre del 1994 a Montevideo: "Ell em va convèncer perquè vingués a Espanya sense pensar que ho deixaria tot –parella, casa, feina...– d'una manera irresponsable. I al final tot ha anat bé, però podria no haver estat així. Li devia aquesta cançó i no sé per què no la vaig escriure abans."

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 28-10-2017 Pàgina 57

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1269874-vull-bussejar-no-surfejar-per-la-superficie-de-les-coses.html